

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **J.V.**, nar. ■■■, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2014, č.j. OD 266/14-3/67.1/14075/St,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 16. 4. 2014, č. j. OD 266/14-3/67.1/14075/St, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 12. 2013, č. j. MML 124211/13/1858/OD/Kro. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 4 písm. c), § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu a dále § 32 odst. 7 a § 32 odst. 11 vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu na pozemních komunikacích. Přestupků se měl dopustit tím, že: 1) dne 14. 8. 2013 ve 23:20 hodin řídil osobní motorové vozidlo tovární značky ■■■, RZ: ■■■, ulicí ■■■, kde byl kontrolován hlídkou Policie ČR. Užil vozidlo, které nesplňovalo podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (chyběla povinná výbava - výstražný trojúhelník a reflexní vesta), 2) dne 18. 10. 2013 ve 21:40 hodin vjel s vozidlem tovární značky ■■■ t, RZ: ■■■, do ulice ■■■ v místě, kde je to dopravní značkou B2 (zákaz vjezdu všech vozidel) zakázáno. Při následné silniční kontrole

nepředložil na výzvu policisty osvědčení o registraci vozidla. Za tyto přestupky mu byla podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1500 Kč a zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce namítal, že žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který nemá oporu ve spise. Zdůraznil, že správní orgány při svém rozhodování vycházely pouze z úředních záznamů policie, které však nelze užít jako důkazy, odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115. Uvedl, že správní orgán prvního stupně mohl a měl předvolat k ústnímu jednání svědky, tedy zasahující policisty a spolujezdce žalobce, a měl provést jejich výpověď jako důkaz. K přestupku ze dne 14. 8. 2013 žalobce uvedl, že byl policisty zastaven pro údajné předjíždění jízdním pruhem určeným pro odbočování. Poté, co žalobce namítl, že se pouze vyhýbal překážce a s navrženou blokovou pokutou nesouhlasil, přistoupili policisté k důkladné kontrole řidiče, spolujezdce a vozidla (alkohol, VIN vozidla, povinná výbava, technický stav, doklady apod.). Tato kontrola byla dle názoru žalobce nezákonná, žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 93. Žalobce měl veškerou povinnou výbavu v pořádku a jednoznačně popírá, že by policistům nepředložil reflexní vestu a výstražný trojúhelník. Žalobce navrhuje, aby za účelem prokázání těchto tvrzení byl vyslechnut ■■■, narozený 27. 9. 1995, bytem U Sila 1202, Liberec, který byl na místě přestupku ztotožněn jako spolujezdec. K přestupku ze dne 18. 10. 2013 žalobce namítal, že skutečnosti uvedené policisty v úředním záznamu nejsou pravdivé. Žalobce byl zastaven a kontrolován v ulici Masarykova, do této ulice však vjel z ulice ■■■, nikoliv ■■■, jak uvádí policisté. Policisté byli od chvíle zastavení žalobce arogantní, zejména policista, který byl členem hlídky, která jej oznamovala pro přestupek i dne 14. 8. 2013 (dle úředního záznamu pprap. ■■■). Ten obvinil žalobce z toho, že při jízdě neměl zapnutý bezpečnostní pás. Žalobce popírá, že by policistům nepředložil ORV, a že by nerespektoval dopravní značku B2 a jel ulicí ■■■ a. K prokázání těchto svých tvrzení navrhuje opět provedení svědecké výpovědi spolujezdce ■■■. Žalobce zdůraznil, že ve spise absentuje jediný důkaz, který by prokazoval, že se žalobce dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Závěrem žalobce konstatoval, že správní orgán zásadním způsobem porušil jeho procesní práva, když jej nevyzval k odstranění vad blanketního odvolání. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně nepoužil jako důkazy úřední záznamy policistů, ale vycházel především z oznámení přestupků, která byla sepsána na místě kontroly a ke kterým se měl žalobce možnost vyjádřit. Pokud by nesouhlasil se skutečnostmi v těchto listinách uvedenými, jistě by na to upozornil. Pokud by nesouhlasil s chováním policistů při prováděné kontrole, měl také možnost se proti jejich postupu ohradit. K podanému odvolání žalovaný konstatoval, že ani po výzvě k doplnění odvolání žalobce žádný důvod odvolání neuvedl. Žalovaný zdůraznil, že v průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně i v rámci odvolacího řízení měl žalobce opakovaně možnost vyjádřit se k přestupkům, které jsou mu kladeny za vinu, ani jednou tak neučinil. Policie je v souladu s § 124 odst. 9 zákona o silničním provozu zmocněna k výkonu dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, mimo jiné i tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích. Právě při výkonu této činnosti byly zjištěny přestupky, jichž se žalobce dopustil a žalovaný má za to, že v daném případě nebylo nezbytně nutné, aby policisté

podávali svědecké výpovědi. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným ověřil soud rozhodné okolnosti případu.

Správní orgán prvního stupně vycházel z oznámení o přestupku ze dne 14. 8. 2013, ze kterého vyplývá, že žalobce dne 14. 8. 2013 ve 23:20 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky ■■■, RZ: ■■■, ulicí ■■■, kde byl kontrolován hlídkou policie ČR. Užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (chyběla povinná výbava - výstražný trojúhelník, reflexní vesta). Žalobce se k oznámení o přestupku odmítl vyjádřit a oznámení odmítl podepsat. Z oznámení o přestupku ze dne 18. 10. 2013 vyplývá, že žalobce dne 18. 10. 2013 ve 21:40 hodin vjel s vozidlem tovární značky ■■■, RZ: ■■■ do ulice ■■■ v místě, kde je to dopravní značkou B2 (zákaz vjezdu všech vozidel) zakázáno. Při následné silniční kontrole nepředložil na výzvu policisty osvědčení o registraci vozidla. Spáchání skutku nespороval, k oznámení o přestupku se odmítl vyjádřit a oznámení odmítl podepsat.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání. Správní orgán písemností ze dne 25. 2. 2014 vyzval žalobce k doplnění odvolání. Výzvu k doplnění odvolání převzal zmocněnec žalobce osobně dne 5. 3. 2014, odvolání ve stanovené lhůtě pěti dnů však doplněno nebylo.

Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítnul. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že žalobce své odvolání nijak nezdůvodnil a ani na výzvu správního orgánu prvního stupně nedoplnil. Správní orgán prvního stupně vycházel ze spisového materiálu zajištěného policisty, a to především z oznámení přestupků, které byly na místě kontroly s žalobcem sepisovány. Obě oznámení žalobce odmítl podepsat, žádným způsobem se k nim nevyjádřil, ani nerozporoval skutečnosti v nich uvedené. Z úředních záznamů policistů, které nejsou považovány za důkazy a slouží pro objasnění situace na místě projednávání přestupků, je zřejmé, že v obou případech žalobce po policistech požadoval sepsání oznámení o přestupku a zaslání věci správnímu orgánu prvního stupně. V obou případech měl před policisty uvést, že má na úřadě známého. Žalovaný považoval přestupky na základě zajištěné dokumentace a provedeného dokazování v rámci ústního jednání za prokázané. Žalobce v průběhu celého řízení nevzněl žádnou námitku, kterou by obvinění z přestupků rozporoval.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce se domnívá, že nebylo provedeno řádné dokazování a skutkový stav byl zjištěn nesprávně, neboť správní orgány nevyslechly zasahující policisty a spolujezdce žalobce. Žalobce zároveň popírá, že by se přestupkového jednání dopustil.

Krajský soud k námitce ohledně posouzení správného zjištění skutkového stavu předně obecně konstatuje, že otázky dokazování ve správním řízení (řízení o přestupku) jsou upraveny v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V § 3 správního řádu je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 - 101).

V projednávané věci je nutné zdůraznit, že žalobce přichází s konkrétními skutkovými tvrzeními až v žalobě, aniž nabídl nějaké rozumné a logické vysvětlení, proč tak neučinil jeho zmocněnec v průběhu přestupkového jednání, zejména např. v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K postupu, kdy zmocněnec žalobce v průběhu řízení týkajícího se dopravních přestupků neuplatnil žádné věcné námitky a podal jen blanketní odvolání, přičemž věcná námitka byla obsažena až v žalobě, se již vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“. V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43 pak mimo jiné konstatoval: „jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.“ Soud se s uvedenými závěry plně ztotožňuje a konstatuje, že v současné fázi řízení nelze projednat věcné námitky žalobce, neboť nebyly v důsledku pasivity žalobce přezkoumávány v průběhu správního řízení. Z tohoto důvodu soud neprováděl dokazování výsledkem spolupráce žalobce.

Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Žalobce však zůstal v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní a takto pasivní byl i jeho zmocněnec. Žalobce se sice proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím svého zmocněnce odvolal, svoje odvolání však neodůvodnil a nedoplnil ani poté, co mu byla správním orgánem prvního stupně zaslána kopie spisového materiálu, a žalobce byl k doplnění odvolání vyzván. Tvrzení, že žalobce k doplnění odvolání vyzván nebyl, nemá oporu ve správním spisu, neboť z doručenký na č. 1. 36 vyplývá, že zmocněnec žalobce Ing. M.J. převzal výzvu k doplnění odvolání osobně dne 5.

3. 2014. Žalobce tak mohl veškeré své námitky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a žalobci tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě žalobcova práva, nese následky své volby žalobce sám.

Jak již bylo uvedeno výše, žalobce ani jeho zástupce kromě podání blanketního odvolání, které ani k výzvě nedoplnili, žádným způsobem se správními orgány nekomunikovali. V případě, je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že správní orgán prvního stupně své rozhodnutí opřel zejména o oznámení o přestupku ze dne 14. 8. 2013 a 18. 10. 2013 (nikoli o úřední záznamy), která na místě kontroly sepsali policisté. Konstatoval, že žalobce se k oznámení o přestupku odmítl vyjádřit a odmítl je podepsat. Z provedeného dokazování tak dle názoru žalovaného byl zřejmý závěr o odpovědnosti žalobce za předmětné přestupky. Soud se s tímto hodnocením za situace, kdy v průběhu přestupkového řízení nebyla vznesena žádná konkrétní námitka, pro kterou by bylo potřebné provádět další dokazování výsledkem policistů či spolujezdce žalobce, ztotožňuje. Případ posuzovaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, byl jiný v tom, že v tehdy projednávané věci přestupce svou vinu v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jednoznačně popíral. Závěry obsažené v označeném rozsudku proto nelze na konkrétní případ žalobce plně aplikovat. V projednávaném případě na místě přestupků, v podaném odporu, v průběhu správního řízení ani v podaném odvolání žalobce netvrdil, že by se přestupků neměl dopustit.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek,

je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 7. srpna 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně